UCHWAŁA NR XXXVI/213/26
RADY MIEJSKIEJ W SZCZYTNEJ

z dnia 23 września 2026 r.

w sprawie przekazania skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu oraz udzielenia odpowiedzi na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 662 ze zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 143 ze zm.) Rada Miejska w Szczytnej uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Miejskiej w Szczytnej nr XXXIII/196/26 z dnia 25 czerwca 2026 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Szczytna w obrębie Dolina.

2. Udziela sie odpowiedzi na skargę Wojewody Dolnośląskiego, datowaną na dzień 26 sierpnia 2026 r., doręczoną dnia 27 sierpnia 2026 r., na uchwałę nr XXXIII/196/26 Rady Miejskiej w Szczytnej z dnia 25 czerwca 2026 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Szczytna w obrębie Dolina.

3. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącej Rady Miejskiej w Szczytnej, zobowiązując do przekazania skargi wraz z aktami sprawy oraz niniejszej uchwały do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu.

§ 3. Udziela się pełnomocnictwa procesowego radcy prawnemu - Jolancie Musiał-Mikrut do reprezentowania Rady Miejskiej w Szczytnej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w niniejszej sprawie.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Szczytnej

Martyna Bednarek

Uzasadnienie

Rada Miejska w Szczytnej podjęła w dniu 25 czerwca 2026 r. uchwałę nr XXXIII/196/26 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Szczytna w obrębie Dolina. W dniu 27 sierpnia 2026 r. wpłynęła skarga Wojewody Dolnośląskiego na przedmiotową uchwałę. Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi organ, którego działalność jest przedmiotem skargi, przekazue skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania. Z uwagi na powyższe, podjęcie niniejszej uchwały jest uzasadnione

Załącznik do uchwały nr XXXVI/213/26
Rady Miejskiej w Szczytnej
z dnia 23 września 2026 r.

Szczytna, dnia 23 września 2026 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
ul. Św. Mikołaja 78-79
50-126 Wrocław

Strona skarżąca:
Wojewoda Dolnośląski – Organ Nadzoru
pl. Powstańców Warszawy 1
50-153 Wrocław
skrzynka ePUAP: /req49xn18v/skrytka

Strona przeciwna:
Gmina Szczytna - Rada Miejska w Szczytnej – reprezentowana przez Jolantę Musiał-Mikrut-radcę prawnego
ul. Wolności 42
57-330 Szczytna
skrzynka ePUAP: /Szczytna/SkrytkaESP

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

W związku ze skargą z dnia 26 sierpnia 2026 r. (data wpływu: 27.08.2026 r.) wniesioną przez Wojewodę Dolnośląskiego, dotyczącą uchwały nr XXXIII/196/26 Rady Miejskiej w Szczytnej z dnia 25 czerwca 2026 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Szczytna w obrębie Dolina, działając w imieniu Rady Miejskiej w Szczytnej wnoszę o oddalenie skargi w całości.

UZASADNIENIE

Wojewoda Dolnośląski zaskarżył uchwałę nr XXXIII/196/26 Rady Miejskiej w Szczytnej z dnia 25 czerwca 2026 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Szczytna w obrębie Dolina w częściach dotyczących następujących zapisów:

- § 16 ust. 1 pkt 4 lit. b we fragmencie „o funkcji podstawowej",
- § 16 ust. 3 pkt 3 lit. b we fragmencie „o funkcji podstawowej”,
- § 16 ust. 5 pkt 4 lit. b we fragmencie „o funkcji podstawowej”,
- § 16 ust. 6 pkt 4 lit. b we fragmencie „o funkcji podstawowej”,
- § 16 ust. 7 pkt 5 lit. b we fragmencie „o funkcji podstawowej”.

Zdaniem Skarżącego użycie sformułowania „o funkcji podstawowej” prowadzi do określenia maksymalnej wysokości zabudowy wyłącznie dla zabudowy związanej z przeznaczeniem podstawowym, przy jednoczesnym braku określenia maksymalnej wysokości dla zabudowy związanej z przeznaczeniem uzupełniającym.

Z powyższym nie zgadza się Rada Miejska w Szczytnej. Podkreśla się, że zamiarem nie było zróżnicowanie dopuszczalnej wysokości budynków realizujących przeznaczenie podstawowe i uzupełniające, bowiem przeznaczenie uzupełniające nie może funkcjonować bez przeznaczenia podstawowego, a także nie stanowi odrębnego sposobu zagospodarowania wymagającego ustalenia odmiennych parametrów zabudowy. Przeznaczenie uzupełniające, zgodnie z definicją zawartą w § 5 pkt 5 uchwały, stanowi uzupełnienie lub wzbogacenie przeznaczenia podstawowego i nie stanowi samodzielnego sposobu zagospodarowania terenu. Parametry zabudowy określone w ustaleniach szczegółowych odnoszą się do zagospodarowania całego terenu wyznaczonego liniami rozgraniczającymi, a nie do poszczególnych udziałów funkcjonalnych w jego ramach. Sformułowanie „maksymalna wysokość zabudowy o funkcji podstawowej” należy interpretować w powiązaniu z przeznaczeniem danego terenu oraz systematyką § 16 uchwały. Dla każdego terenu określono jeden zestaw zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, bez wprowadzania odrębnych parametrów wysokości dla budynków realizujących przeznaczenie uzupełniające. Oznacza to, że maksymalna wysokość odnosi się do wszystkich budynków realizujących funkcje dopuszczone na danym terenie, z wyjątkiem urządzeń i obiektów towarzyszących, dla których ustalono odrębny parametr wysokości. Przyjęte rozwiązanie miało na celu zachowanie jednolitego ładu przestrzennego oraz jednakowych gabarytów zabudowy w obrębie poszczególnych terenów, niezależnie od udziału przeznaczenia

uzupełniającego w zagospodarowaniu nieruchomości. W związku z powyższym Organ stoi na stanowisku, że uchwała określa maksymalną wysokość wszystkich budynków dopuszczonych do realizacji na danym terenie, a brak odrębnego parametru dla przeznaczenia uzupełniającego nie oznacza braku jego ustalenia. Przeciwna interpretacja prowadziłaby do nieracjonalnego wniosku, że dla budynków realizujących przeznaczenie uzupełniające parametr maksymalnej wysokości w ogóle nie został określony, podczas gdy jednocześnie uchwała ustanawia jeden, wspólny zestaw zasad kształtowania zabudowy dla danego terenu. Brak powtórzenia parametru wysokości przy funkcji uzupełniającej nie może być utożsamiany z dopuszczeniem dowolnej wysokości, skoro funkcja ta została w uchwale podporządkowana przeznaczeniu podstawowemu i nie stanowi samodzielnego sposobu zagospodarowania terenu.

Nie można podzielić zasadniczej tezy Skarżącego, zgodnie z którą brak powtórzenia parametru przy przeznaczeniu uzupełniającym oznacza pozostawienie tej zabudowy bez ograniczenia wysokości. Zasadnicza argumentacja Skarżącego sprowadza się do twierdzenia, że skoro w § 16 użyto sformułowania „o funkcji podstawowej", to zabudowa związana z przeznaczeniem uzupełniającym pozostaje poza ograniczeniem wysokości. Taki sposób wykładni prowadziłby jednak do wniosku, że organ planistyczny świadomie dopuścił możliwość realizacji zabudowy o przeznaczeniu uzupełniającym bez żadnego ograniczenia wysokości. Nie znajduje to potwierdzenia ani w celu planu, ani w jego systematyce, ani w pozostałych ustaleniach. Przy wykładni miejscowego planu należy dążyć do takiego odczytania jego postanowień, które zapewnia ich wzajemną spójność i pozwala zachować racjonalność przyjętej regulacji. Nie można zastępować wykładni uchwały jej literalnym, fragmentarycznym odczytaniem.

Należy podkreślić, iż użyty w uchwale zwrot to „zabudowa o funkcji podstawowej", a nie „zabudowa o przeznaczeniu podstawowym". Określenie „zabudowa o funkcji podstawowej" jest sformułowane w sposób odróżniający zasadniczo główne budynki od obiektów pomocniczych – urządzeń i obiektów towarzyszących. Nie należy zatem uznać, że zbieżność nazewnictwa („przeznaczenie podstawowe" i „funkcja podstawowa") prowadzi do konkluzji, iż ustalenia dotyczą wyłącznie obiektów z katalogu przeznaczenia podstawowego.

Art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. nie stanowi, że dla każdego możliwego sposobu użytkowania terenu, każdego przeznaczenia uzupełniającego, ani każdego rodzaju działalności dopuszczonej na terenie rada gminy zobowiązana jest ustanawiać osobny parametr wysokości. Istotne jest, aby z treści planu wynikały zasady kształtowania zabudowy i jej parametry w sposób pozwalający ustalić zakres dopuszczalnego zagospodarowania.

Należy także zauważyć, iż Wojewoda Dolnośląski zaskarżył fragmenty zapisów w § 16 ust. 1 pkt 4 lit. b, § 16 ust. 3 pkt 3 lit. b, § 16 ust. 5 pkt 4 lit. b, § 16 ust. 6 pkt 4 lit. b oraz § 16 ust. 7 pkt 5 lit. b przedmiotowej uchwały. W skardze nie wskazał natomiast zapisu w § 16 ust. 2 pkt 4 lit. b, mimo że terenach od 2MN do 7MN także ustalono przeznaczenie uzupełniające i użyto sformułowania „o funkcji podstawowej". Skoro Organ Nadzoru przyjmuje określoną konstrukcję jako istotne naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6, powinien wyjaśnić dlaczego identycznie skonstruowany przepis § 16 ust. 2 pkt 4 lit. b nie został objęty zarzutem.

Mając powyższe na uwadze wnoszę jak w petitum.

W załączeniu:

1. Skarga Wojewody Dolnośląskiego z 26 sierpnia 2026 r.
2. Dokumentacja planistyczna – w części w wersji papierowej, w części w wersji elektronicznej (płyta CD)
3. Pismo z dnia 30 czerwca 2026 r. przekazujące dokumentację planistyczną
4. Wystąpienie Wojewody Dolnośląskiego z 5 sierpnia 2026 r.
5. Odpowiedź na wystąpienie Wojewody Dolnośląskiego z 5 sierpnia 2026 r.